

J.K. ROWLING

Harry Potter

i l'orde del Fènix

Empúries

J. K. Rowling

Harry Potter i l'orde del Fènix

Traducció de Xavier Pàmies

Editorial Empúries

Barcelona

Títol original: *Harry Potter and the Order of the Phoenix*

Publicat per primera vegada a la Gran Bretanya l'any 2003
per Bloomsbury Plc 50 Bedford Square, Londres WC1B 3DP

La primera edició en català d'aquesta obra va ser publicada
a l'Editorial Empúries l'any 2005.

Primera edició, revisada, en aquest format: juny del 2026

Copyright © J.K. Rowling, 2003

Drets de publicació i exhibició de Harry Potter © J. K. Rowling

Els personatges, els noms i els distintius/símbols de Harry Potter
són marques registrades i © Warner Bros. Entertainment Inc.
Tots els drets reservats

© de la traducció: Xavier Pàmies Giménez, 2005
Disseny de la coberta: Planeta Art & Disseny
Il·lustracions de coberta i guardes: © Giselfust

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialemipuries.cat

Fotocomposició: Grup62
DIPÒSIT LEGAL: B. 7.551-2026
ISBN: 979-13-87736-48-4

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté
l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.
En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.
A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i
autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.
Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu
fotocopiar, escanejar, distribuir o posar a disposició algun fragment d'aquesta obra
(www.cedro.org; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).
Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol
de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies
d'intel·ligència artificial.

L'ATAC DE DEMÈNCIA D'EN DUDLEY

El dia de més calor de tot l'estiu començava a declinar, i un silenci somnolent planava sobre les grans cases unifamiliars del carrer Privet. Els cotxes, habitualment nets com una patena, criaven pols aparcats als caminals, i els jardins, sempre amb una gespa tan verda, estaven grocs i eixarreïts a causa de les restriccions d'aigua imposades per la sequera. Privats de les seves ocupacions habituals —rentar el cotxe i segar la gespa—, els habitants del carrer Privet s'havien refugiat en l'ombra fresca de casa seva, amb les finestres obertes de bat a bat esperant inútilment que hi passés una mica d'aire. L'única persona que hi havia a fora era un adolescent estirat de panxa enlaire en un parterre del número quatre.

Era un nano prim, de cabells negres, amb ulleres, amb l'aspecte demacrat i una mica malaltís d'algú que ha crescut molt en poc temps. Portava uns texans bruts i estripats, una samarreta destenyida que li anava gran, i tenia les soles de les vambes gastades de les vores. L'aparença d'en Harry Potter no agradava als veïns, que eren una gent que considerava que la deixadesa hauria d'estar penada per la llei; però, com que aquella tarda s'havia amagat darrere d'una gran hortència, qui passava pel carrer no el veia. Només l'haurien pogut descobrir si el tiet Vernon o la tieta Petúnia haguessin tret el cap per la finestra de la sala d'estar i haguessin mirat el parterre de just a sota.

En conjunt, en Harry es felicitava per la idea que havia tingut d'amagar-se allà. Potser no era gaire còmode estar estirat en aquell terra dur i calent, però en canvi no hi havia ningú que

l'observés fent escarritzar les dents fins al punt de no deixar-li sentir les notícies o que li fes preguntes impertinents, com de fet li passava cada vegada que volia asseure's a la sala d'estar per mirar la televisió amb els seus tiets.

Ben bé com si aquest seu pensament s'hagués esquitllat per la finestra oberta, en Vernon Dursley, el tiet d'en Harry, va obrir de cop la boca:

—Que bé que en Harry hagi deixat de fer la guitza. Per cert, ¿on és?

—No ho sé —va dir la tieta Petúnia, amb indiferència—. A dintre casa, no.

El tiet Vernon va remugar.

—Vol mirar les notícies... —va dir en to foteta—. Ves a saber quina una en porta de cap. Un nano normal no s'hi interessa, per les notícies... En Dudley no té ni idea del que passa al món; no crec ni que sàpiga qui és el primer ministre! A més a més, no crec que a les «nostres» notícies surti res de la seva colla...

—Calla, Vernon, que la finestra és oberta! —va dir la tieta Petúnia.

—Ai, és veritat; perdona.

El senyor i la senyora Dursley van callar. En Harry va escoltar la cançó d'un anunci de cereals amb fruita mentre observava com la senyora Figg, una dona gran una mica fleuma enamorada de gats que vivia al passeig de les Glicines, passava ranquejant pel carrer. Feia morros i parlava sola. En Harry va estar content d'estar amagat darrere l'hortènsia, perquè últimament la senyora Figg havia agafat el costum de convidar-lo a prendre el te sempre que el trobava. Quan ja havia tombat la cantonada i l'havia perdut de vista, la veu del tiet Vernon es va tornar a deixar sentir a través de la finestra.

—¿En Dudley ha anat a prendre el te a casa d'algú?

—A casa dels Polkiss —va dir la tieta Petúnia amb tendresa—. Té tants amiguets, i cau tan bé a tothom...

En Harry va haver de fer un esforç per aguantar-se el riure. El senyor i la senyora Dursley estaven absurdament desinformats sobre la vida del seu fill, en Dudley. S'havien empassat totes les mentides suades que els havia dit fins ara d'anar a prendre el te cada vespre amb un company diferent de la colla durant les vacances d'estiu. En Harry sabia perfectament que en Dudley no anava a prendre el te enlloc; ell i la seva banda es passaven la tarda destrossant gronxadors, fumant en alguna cantonada i tirant pedres als cotxes i a la canalla. En Harry, que s'havia passat quasi totes les vacances voltant pel carrer arreplegant diaris de les papereres, els havia vist fer-ho cada tarda que sortia a passejar per Little Whinging.

Les primeres notes de la música que anunciava les notícies de les set van sortir per la finestra, i en Harry va notar que li feia un salt el cor. Potser avui —després d'un mes d'esperar— seria el dia.

—Un nombre rècord de turistes col·lapsa els aeroports després de més d'una setmana de vaga dels facturadors d'equipatge espanyols...

—Envieu-los a dormir el son etern, home —va rondinar el tiet Vernon abans que el locutor acabés de llegir el titular. Però tant era: a fora, al parterre, en Harry tornava a estar tranquil. Si hagués passat res, segur que ho haurien dit primer de tot; la mort i la destrucció eren més importants que uns quants turistes deixats de la mà de Déu.

Va respirar fondo i es va quedar mirant l'enlluernadora blavor del cel. Aquell estiu havia sigut igual cada dia: patir, esperar, treure's un instant de sobre aquella angoixa, i començar a patir un altre cop; i tota l'estona, però cada vegada amb més insistència, preguntant-se per què no havia passat res encara.

Va continuar escoltant, per si de cas hi havia cap al·lusió que els muggles no reconeguessin com a tal —alguna desaparició inexplicable, potser, o algun accident estrany—, però després de la vaga dels facturadors d'equipatge va venir la notícia sobre

la sequera que afligia tota la regió del Southeast («Espero que el veí ho estigui escoltant!», va bramar el tiet Vernon. «A qui se li acut, tenir engegats els aspersors a les tres de la matinada!»), després la d'un helicòpter que havia estat a punt d'estavellar-se en un camp a Surrey, després la d'una actriu famosa que es divorciava del seu famós marit («Pots comptar si ens interessen gaire, els problemes que puguin tenir», va dir la tieta Petúnia amb menyspreu, ella que seguia el cas amb fruïció mirant totes les revistes que li queien a les mans).

En Harry, enlluernat pel cel de tarda, va tancar els ulls i va continuar escoltant el que deia el locutor:

—...i, per acabar, una manera molt original de refrescar-se a l'estiu que se li ha acudit al periquito Bungy. En Bungy, que viu al Cinc Plomes de Barnsley, ha après a practicar l'esquí aquàtic! Ens n'informa Mary Dorkins.

En Harry va obrir els ulls. Si havien arribat fins al punt de parlar de periquitos que feien esquí aquàtic volia dir que no hi havia res més d'interessant per sentir. Va girar-se de panxa a terra sense fer soroll i es va posar de quatre grapes amb la intenció de sortir arrossegant-se de sota de la finestra.

Quan amb prou feines havia avançat un pam, però, van passar unes quantes coses seguides.

Un espetec fort i sonor va trencar el silenci desmaiats de la tarda igual que un tret; un gat va sortir escapat de sota un cotxe aparcat i va desaparèixer, i a la sala d'estar de casa els Dursley es va sentir un xiscle, un renec estentori i un estrèpit de vaixel·la trencada. Com si això fos el senyal que esperava, en Harry es va posar dret d'un bot al mateix temps que de la trinxa dels pantalons es treia una vareta prima de fusta; però, abans d'aixecar-se del tot, va picar amb la closca contra la finestra oberta. El soroll del cop va fer que la tieta Petúnia cridés encara més.

A en Harry li va semblar que se li partia el cap en dos. Amb els ulls enllagrimats i fent tentines, va voler escorcollar el carrer amb la mirada per descobrir l'origen del soroll, però quan tot

just s'acabava de redreçar dues mans morades van sortir de la finestra i el van engrapar pel coll.

—Guarda-la! —va dir-li el tiet Vernon a l'orella amb un xiuxiueig crispat—. Guarda-la ara mateix, abans que la vegi ningú!

—Deixa'm anar! —va dir en Harry amb un esbufec. Van forcejar un instant, en Harry maldant per alliberar-se dels dits com botifarrons del seu tiet amb la mà esquerra mentre amb la dreta aguantava amb força la vareta aixecada; però de cop en Harry va notar una fiblada especialment dolorosa al lloc del cap on havia picat, i el tiet Vernon va deixar anar en Harry amb un crit, ben bé com si li hagués passat el corrent. Va ser com si una força invisible que hagués emanat del seu nebot li impedís continuar tenint-lo agafat.

Esubfegant, en Harry va caure sobre l'hortènsia, es va redreçar i va donar una mirada al seu voltant. No es veia res que hagués pogut causar aquell espetec, però hi havia unes quantes cares que treien el nas per unes quantes finestres de les cases veïnes. En Harry es va afanyar a ficar-se la vareta dintre els texans i a fer cara d'innocent.

—Quina tarda més bona que fa, ¿eh? —va dir alt el tiet Vernon com a salutació a la senyora del número set, que espia-va des de darrere les cortines—. ¿Ha sentit quina falsa explosió? A la Petúnia i a mi ens ha clavat un bon espant!

Va continuar somrient, amb una esgarrifosa ganyota de boig, fins que tots els veïns curiosos van haver desaparegut de les seves finestres respectives; aleshores, amb el somriure transformat en un rictus de ràbia, va fer un gest a en Harry perquè se li acostés.

En Harry va avançar uns quants passos, però va vigilar de parar-se prou lluny del tiet Vernon perquè no tornés a provar d'escanyar-lo.

—¿Per què coi ho has hagut de fer, això, noi? —li va demanar el tiet Vernon, amb una veu ronca que li tremolava de ràbia.

—¿Per què he hagut de fer què? —va dir en Harry amb fredor. No parava de mirar a banda i banda del carrer, encara amb l'esperança de descobrir qui havia estat el causant d'aquell espetec.

—Aquest soroll com un tret de pistola que has fet aquí fora...

—No l'he fet jo, aquest soroll —va dir en Harry amb fermesa.

La cara magra i angulosa de la tieta Petúnia va aparèixer de cop al costat de la cara rodona i morada del tiet Vernon. Estava lívida.

—¿Què feies amagat sota la finestra?

—Això mateix; tens tota la raó, Petúnia! ¿Es pot saber què feies sota la finestra?

—Ecoltar les notícies —va dir en Harry en to resignat. Els seus tiets van mirar-se amb aire ofès.

—¿Una altra vegada escoltant les notícies?

—Oh, és que són diferents cada dia —va dir en Harry.

—No em vulguis prendre el pèl, noi! Vull que em diguis de veritat què feies; i no em tornis a venir amb la història de les notícies! Saps perfectament que els de la teva colla...

—Vigila, Vernon! —va dir amb un xiuxiueig la tieta Petúnia, i el tiet Vernon va abaixar la veu fins al punt que en Harry amb prou feines el sentia.

—...que els de la teva colla no surten a les «nostres» notícies!

—Què has de saber tu —va dir en Harry.

El senyor i la senyora Dursley se'l van quedar mirant fit a fit un instant, fins que la tieta Petúnia va dir:

—Ets un mentider i un mal educat. ¿Què fan tots aquests... mussols, sinó fer-te arribar notícies? —li va demanar, també abaixant la veu a partir de la paraula «mussols».

—Això mateix! —va dir el tiet Vernon amb un xiuxiueig de triomf—. ¿Què n'has de dir, d'això? Com si no sabéssim que totes les notícies t'arriben a través d'aquests ocells fastigosos!

En Harry va vacil·lar un moment. Aquesta vegada li va costar una mica dir la veritat, per molt que els seus tiets no es poguessin imaginar quin greu que li sabia reconèixer el que passava.

—Fa temps que els mussols no em porten notícies —va dir en to neutre.

—No m'ho crec —va dir la tieta Petúnia a l'acte.

—Ni jo —va dir el tiet Vernon en to categòric.

—Segur que en trames alguna —va dir la tieta Petúnia.

—No som burros, ¿saps? —va dir el tiet Vernon.

—Això sí que és notícia! —va dir en Harry, encès; i, abans que el senyor i la senyora Dursley el poguessin cridar, va girar en rodó, va travessar el tros de gespa del davant de la casa, va saltar la paret baixa del jardí i se'n va anar carrer enllà a grans gambades.

S'adonava que s'havia complicat la vida. Tard o d'hora s'hauria d'encarar amb els seus tiets i hauria de pagar per la seva falta de maneres, però ara per ara tant se li'n donava: tenia coses més importants al cap.

En Harry estava convençut que l'espetec era producte d'algun sortilegi d'aparetre o desaparetre. Era exactament el mateix soroll que feia en Dobby, l'elf domèstic, quan s'esfumava. ¿Podia ser que en Dobby fos al carrer Privet? ¿Podia ser que ara en Dobby el seguís? Aquest pensament el va fer girar-se i quedar-se mirant carrer Privet enllà, però tot es veia desert i en Harry estava convençut que en Dobby no sabia fer-se invisible.

Va continuar caminant, sense fixar-se cap on tirava, perquè últimament havia voltat tant per tots aquells carrers que els peus el portaven d'esma als llocs on se sentia més de gust. Cada quatre passes mirava enrere; estava convençut que havia tingut a prop algun ésser màgic mentre estava estirat entre les begònies moribundes de la tieta Petúnia. ¿Per què no li havien dit res? ¿Per què no s'havien comunicat amb ell? ¿Per què ara s'amagaven?

I de cop, quan més el dominava aquest sentiment d'impotència, va deixar d'estar-ne tan segur.

Ben mirat, potser no havia sigut cap so màgic. Potser estava tan ansiós per rebre el més petit senyal del món al qual pertanyia que interpretava equivocadament sorolls absolutament normals. ¿Com podia assegurar que no era l'estrèpit d'alguna cosa que s'havia trencat a dintre la casa d'algun veí?

En Harry va notar una sensació de buidor a l'estómac, i, sense que se n'adonés, el sentiment de desesperança que l'havia turmentat tot l'estiu va tornar a envair-lo.

L'endemà al matí, el despertador el despertaria a les cinc per pagar el mussol que li portava el *Periòdic Profètic*; però ¿de què servia continuar comprant-lo? Últimament en Harry es limitava a donar un cop d'ull a la primera pàgina, i el deixava; quan els imbècils que dirigien el diari finalment s'adonessin que en Voldemort havia tornat, la notícia seria titular de portada, i aquella era l'única notícia que interessava a en Harry.

Amb una mica de sort, també li arribarien mussols amb cartes d'en Ron i de l'Hermione, els seus grans amics, però feia temps que havia perdut tota esperança que les cartes li expliquessin res de nou.

«No et podem dir gaire cosa de ja-saps-el-què, evidentment... Ens han dit que no t'expliquem res d'important per si de cas les cartes es perden... Anem molt enfeïnats, però ara no podem entrar en detalls... Estan passant moltes coses; ja t'ho explicarem tot quan ens vegem...».

Però ¿quan es veurien? Ningú es preocupava per donar-n'hi una data concreta. L'Hermione havia escrit d'una revolada «Espero que ens veurem aviat» a dintre la targeta amb què el felicitava pel seu aniversari, però aquell «aviat» ¿com era, d'aviat? En Harry deduïa, a partir de les vagues insinuacions que deixaven anar en les seves cartes, que l'Hermione i en Ron eren en un mateix lloc, segurament a casa els pares d'en Ron. Li costava acceptar que tots dos fossin al Cau mentre ell estava reclòs allà al carrer Privet. Estava tan disgustat amb ells que havia arribat a llençar, sense obrir-les, les dues capsas de bombons de Ducs-

demel que li havien enviat pel seu aniversari. Després se'n va penedir, quan va veure l'amanida eixuta que la tieta Petúnia els va servir per sopar aquell mateix vespre.

¿En què devien estar enfeïnats en Ron i l'Hermione? ¿Per què ell no hi podia estar? ¿Que no havia demostrat que era capaç de fer molt més que ells? ¿Que potser havien oblidat tot el que havia fet? ¿Que no havia sigut ell qui havia entrat en aquell cementiri i havia vist com mataven en Cedric? ¿Que no havia sigut ell qui havien lligat a aquella tomba i havia estat a punt de morir?

«No hi pensis», va dir-se a si mateix en Harry en to sever per enèsima vegada aquell estiu. Ja era prou terrible tornar a ser en aquell cementiri en somnis perquè a sobre hi donés voltes quan estava despert.

Va tombar la cantonada i va desembocar a la placeta de les Magnòlies; mentre la travessava, va deixar en un costat el carreró del garatge on havia vist el seu padrí per primera vegada. En Sírius, almenys, semblava entendre el que en Harry sentia. És veritat que les seves cartes estaven tan mancades de notícies pròpiament dites com les d'en Ron o les de l'Hermione, però almenys contenien, en lloc d'insinuacions torturadores, crides a la prudència i paraules de consol: «M'imagino que et deus sentir impotent... Fes bondat i tot anirà com ha d'anar... Vigila i no siguis imprudent...».

En Harry va pensar, mentre travessava la placeta de les Magnòlies i enfilava el carrer de les Magnòlies en direcció als gronxadors mentre s'anava enfosquant el cel, que fins ara havia fet (complidament) el que en Sírius li recomanava. Almenys havia resistit a la temptació de lligar el bagul a l'escombra i anar-se'n cap al Cau pel seu compte. En Harry trobava que s'havia comportat, sobretot tenint en compte la desesperació i la ràbia que li feia haver d'estar reclòs tant temps al carrer Privet, obligat a amagar-se pels parterres per tal de sentir alguna cosa que li indiqués el que Lord Voldemort feia. Tot i així, era més aviat

mortificant que qui li deia que no fos imprudent fos un home que s'havia passat dotze anys tancat a Azkaban, la presó dels bruixots, que se n'havia escapat, que havia intentat cometre l'assassinat pel qual se l'havia condemnat d'entrada i que havia fugit amb un hipogrif robat.

En Harry va saltar per sobre de la porta tancada del parc infantil i va travessar l'espai de gespa seca. El parc era desert, igual que els carrers adjacents. Va arribar als gronxadors, es va deixar caure en l'únic que en Dudley i els seus amics encara no havien aconseguit fer malbé, va passar un braç al voltant de la cadena i es va quedar mirant amb tristesa a terra. No es podria tornar a amagar al parterre de les begònies. Demà hauria d'empecar-se una nova estratègia per escoltar les notícies. Però abans l'esperava una altra mala nit, perquè quan no l'assaltava cap malson on aparegués en Cedric tenia somnis angoixosos amb llargs passadissos a les fosques que acabaven tots en atzucacs o en portes tancades, i que ell s'imaginava que tenien relació amb el sentiment d'estar presoner que el dominava quan estava despert. Sovint, la vella cicatriu del front li feia fiblades doloroses, però no comptava que en Ron ni l'Hermione ni en Sírius ho continuessin trobant de gaire interès. Temps enrere, el dolor de la cicatriu havia sigut l'avís que en Voldemort recuperava les forces; ara que en Voldemort havia tornat, però, segur que li recordarien que aquella irritació regular era una cosa previsible per la qual no calia preocupar-se: res de nou...

La injustícia de tot plegat el va revoltar fins al punt de fer-li venir ganes de cridar de ràbia. Si no hagués sigut per ell, ningú hauria sabut que en Voldemort havia tornat! I el recompensaven obligant-lo a estar-se a Little Whinging quatre setmanes seguides, completament aïllat del món de la màgia, condemnat a estar arrupit entre begònies moribundes i a sentir parlar de periquitos que feien esquí aquàtic! ¿Com era que en Dumbledore l'havia oblidat tan de pressa? ¿Com era que en Ron i l'Hermione havien quedat per trobar-se i no l'havien convidat

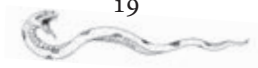

també a ell? ¿Quant temps més hauria d'aguantar que en Sírius li digués que fos bon noi i no fes res, o de resistir a la temptació d'escriure a l'impresentable *Periòdic Profètic* per fer-los saber que en Voldemort havia tornat? Eren uns pensaments exaltats que no li paraven de voltar pel cap, i se li van anar encenent les sangs de ràbia mentre la xafogosa foscor de la nit queia sobre seu, amb l'aire carregat d'olor d'herba calenta i seca i amb la remor apagada de la circulació enllà de la tanca del parc infantil.

De cop, després d'haver estat assegut als gronxadors no sabia quanta estona, una fressa de veus va interrompre les seves reflexions i li va fer aixecar el cap. Els fanals dels carrers adjacents projectaven prou claror per retallar la silueta d'un grup de persones que travessaven el parc. N'hi havia un que cantava una cançó barroera en veu alta. Els altres reien. Se sentia el nyicnyic suau de les bicicletes cares de carreres que duïen.

En Harry sabia qui eren. El de davant era, clarament, en Dudley Dursley, el seu cosí, que se'n tornava cap a casa seguit per la seva colla de gossos fidels.

En Dudley era tan gros com sempre, però el règim estricte de tot un any i el descobriment d'una nova habilitat li havien canviat bastant la complexió. Com el tiet Vernon es complaïa a explicar a tothom qui el volgués escoltar, en Dudley s'havia convertit no feia gaire en campió juvenil dels pesos pesants del campionat escolar de boxa de la regió del Southeast. El «noble esport», com el tiet Vernon l'anomenava, havia fet en Dudley encara més temible de com el recordava en Harry de quan anaven junts a primària, en aquella època en què havia fet de primer espàrring d'en Dudley. En Harry ja no tenia gens de por del seu cosí, però tot i així no creia que el fet que en Dudley aprengués a pegar amb més força i més precisió fos cap motiu d'alegria. Els nens de tot el veïnat li tenien pànic; molt més pànic que no pas a «aquell tal Potter» que, segons els havien dit, era un gamberro acabat i anava al Sant Brutus, el reformatori per a menors irreformables.

En Harry va quedar-se mirant aquelles siluetes negres que travessaven la superfície de gespa mentre pensava qui devien haver apallissat aquell vespre. «Mireu cap aquí», va pensar en Harry mentre se'ls mirava, primer sense adonar-se'n. «Va, mireu cap aquí... Estic assegut aquí tot sol... Veniu a buscar-me...».

Si els amics d'en Dudley el veien allà assegut, segur que hi anirien de dret. ¿Què faria, en Dudley, aleshores? Segur que no voldria quedar malament davant de la seva colla, però li faria por provocar en Harry... Podia ser molt divertit veure en Dudley en aquell dilema, burlar-se'n, veure'l sense valor per tornar-s'hi... I, si cap dels altres intentava pegar en Harry, estava preparat: tenia la vareta. Que s'hi atreïssin... Es moria de ganes de descarregar tota la seva desesperació en els nois que temps enrere li havien amargat la vida.

Però no miraven cap a ell, no el veien, ja eren a tocar de la tanca. En Harry va refrenar l'impuls de cridar-los; buscar raons era poc intel·ligent; no havia de servir-se de la màgia; es tornava a jugar que l'expulsessin.

Les veus de la colla d'en Dudley es van apagar i es van perdre carrer de les Magnòlies avall.

«Ja ho veus, Sírius», va pensar en Harry amb apatia. «No soc imprudent. Faig bondat. Just el contrari del que tu hauries fet».

Va posar-se dret i va estirar els braços. La tieta Petúnia i el tiet Vernon trobaven sempre bé l'hora que en Dudley tornava a casa, mentre que qualsevol hora més tardana era sempre massa tard. Com que el tiet Vernon havia amenaçat en Harry que el tancaria al cobert si mai tornava a arribar a casa més tard que en Dudley, en Harry va ofegar un badall i, encara amb una ganyota a la cara, es va encaminar cap a la porta del parc infantil.

El carrer de les Magnòlies, igual que el carrer Privet, era un seguit de grans cases unifamiliars amb superfícies de gespa perfectament segades els propietaris de les quals eren tots homes

corpulents que anaven amb cotxes immaculats molt semblants al del tiet Vernon. A en Harry li agradava més Little Whinging de nit, quan les finestres amb les cortines tirades eren taques de colors alegres enmig de la foscor i no corria el perill de sentir murmuris de desaprovació sobre el seu aspecte de «delinqüent» quan passava pel costat d'algun cap de família. Caminava de pressa, tant que a mig carrer de les Magnòlies va tornar a distingir la colla d'en Dudley, que es despedien a l'embocadura de la placeta de les Magnòlies. En Harry es va amagar a l'ombra d'un gran lilà i va esperar.

—...ha xisclat com un garrí, ¿eh? —deia en Malcolm, entre les riallades dels altres.

—Quin ganxo de dreta que li has clavat, Dudley! —va dir en Piers.

—¿Què, demà a la mateixa hora? —va dir en Dudley.

—Quedem a casa meva, que els meus pares no hi seran —va dir en Gordon.

—Fins demà —va dir en Dudley.

—Adeu, Dud!

—Fins demà, campió!

En Harry va esperar que tota la colla se n'anés per sortir d'on era. Quan la remor de veus es va haver tornat a apagar va tombar la cantonada, va entrar a la placeta de les Magnòlies i, caminant a bon pas, de seguida va ser prou a prop d'en Dudley, que anava xino-xano cantussejant sense entonar, per cridar-lo.

—Ei, campió!

En Dudley es va tombar.

—Ah, ets tu —va remugar.

—¿Des de quan et diuen campió? —li va demanar en Harry.

—Va, calla —va respondre-li en Dudley de mala manera, i li va donar l'esquena.

—No és un mal nom —va dir en Harry somrient en el moment que atrapava el seu cosí i se li posava al costat—. Però per a mi sempre seràs en Diddy.

—T'he dit que callis! —va dir en Dudley, i va tancar les seves manasses amb força.

—¿Els teus col·legues no saben com et diu la teva mare?

—Tanca la boca.

—A la teva mare no l'hi dius, que tanqui la boca. ¿Et puc dir Dudleiet o Dudleió, doncs? ¿Què et sembla?

En Dudley no va dir res. L'esforç que feia per retenir-se de pegar en Harry semblava exigir tota la seva concentració.

—¿Qui us heu dedicat a apallissar, avui? —li va demanar en Harry, ja sense somriure—. ¿Un altre nano de deu anys, potser? Ja sé que abans-d'ahir vau estovar en Mark Evans.

—S'ho estava buscant —va remugar en Dudley.

—¿De veritat?

—Em va insultar.

—¿Ah, sí? I ¿què et va dir? ¿Que semblaves un porc que havia après a caminar només amb les potes de darrere? Perquè això no és insultar, Dud; això és veritat.

A en Dudley se li havia disparat un múscul de la mandíbula. En Harry disfrutava com un boig veient com feia enfurismar en Dudley; li semblava com si transmetés la seva ràbia al seu cosí, i aquella era l'única manera de desfogar-se que tenia.

Van trencar a la dreta i van tirar pel carreró estret on en Harry havia vist en Sírius per primera vegada, que era el camí més directe per anar de la placeta de les Magnòlies al passeig de les Glicines. Era desert, i estava molt més fosc que els altres carrers perquè no hi havia cap fanal. El trepig dels seus passos quedava ofegat per les parets del garatge que hi havia en una banda i per la tanca alta de l'altra.

—Et sents molt valent, amb això que portes, ¿eh? —va dir en Dudley al cap de no gaire.

—¿El què?

—Això; aquesta cosa que portes amagada.

En Harry va tornar a somriure.

—Veig que no ets tan burro com sembles, Dud. No, no; si ho fossis no series capaç de caminar i de parlar alhora.

En Harry va treure la vareta. Va veure que en Dudley se la mirava de reüll.

—No la pots fer servir —va dir en Dudley a l'acte—. Sé que no la pots fer servir; t'expulsarien d'aquella escola de sonats on vas.

—¿Com saps que el reglament no ha canviat, campió?

—Segur que no —va dir en Dudley, però amb veu de no estar-ne del tot convençut.

En Harry va riure fluix.

—No tens pebrots de ficar-te amb mi sense portar-la a sobre, per això —va remugar en Dudley.

—I tu necessites tenir quatre col·legues al costat per pegar un nano de deu anys. Aquest títol de boxa de què fardes tant... ¿quants anys tenia l'altre? ¿Set? ¿Vuit?

—En tenia setze, perquè ho sàpigues —va remugar en Dudley—, i ha estat desmaiat vint minuts després del combat, i era el doble que tu. Ja veuràs quan li digui al meu pare que te la prengui...

—¿Encara t'ha de salvar el papa? ¿El campió de boxa que el seu pare tant admira té por de la vareta màgica d'en Harry?

—A la nit no ets tan valent, per això —va dir en Dudley en to burleta.

—Ara és de nit, Diddy. Quan és fosc com ara es diu que és de nit.

—Vull dir quan ets al llit! —va vociferar en Dudley.

S'havia parat. En Harry també es va parar, i es va quedar mirant el seu cosí. Tot i no distingir-li gaire bé la cara, va veure que tenia una expressió estranyament triomfal.

—¿Com vols dir, que no soc valent quan soc al llit? —va dir en Harry, sobtat—. ¿De què haig de tenir por? ¿Dels coixins?

—Ahir a la nit et vaig sentir —va dir en Dudley amb l'alè contingut—. Parlaves adormit. Gemegaves.

—¿Com vols dir? —va repetir en Harry, però amb una sensació de vertigen. La nit passada havia tornat a ser en somnis en aquell cementiri.

En Dudley va fer una riallada, i amb veu d'espinguet va imitar algú que somiquejava:

—«No matis en Cedric! No matis en Cedric!». ¿Qui és en Cedric? ¿El teu nòvio?

—No; t'ho inventes —va dir en Harry sense pensar. Però es notava la boca seca. Sabia que en Dudley no s'ho inventava; ¿com podia saber res d'en Cedric, si no?

—«Papa! Ajuda'm, papa! Em vol matar, papa! Ai, ai!».

—Calla —va dir en Harry sense alçar la veu—. Dudley, t'avisó; calla!

—«Vine, papa, ajuda'm! Mama, vine a ajudar-me! Ha matat en Cedric! Papa, ajuda'm! Em vol matar!».

No m'apuntis amb això!

En Dudley es va arrambar contra la paret del carreró. En Harry el va apuntar al cor amb la vareta. Notava com li bategaven a les venes catorze anys de ressentiment contra en Dudley; es moria de ganes de donar-li un cop de vareta, de fer-li un encantament que l'obligués a arrossegar-se fins a casa com un insecte, atordit, amb un parell d'antenes...

—No en tornis a parlar mai més, d'això —va dir en Harry entre dents—. ¿Queda clar?

—Apunta cap a una altra banda!

—¿Queda clar o no?

—Apunta-la cap a una altra banda!

—¿Queda clar?

—Treu-me-la de...

En Dudley va deixar anar un esbufec sobtat, com si l'haguessin submergit en aigua glaçada.

La nit havia sofert un canvi. La blavor nocturna sembrada d'estrelles s'havia tornat de cop d'un negre intens mancat de llum: les estrelles, la lluna, la claror dels fanals de tots dos ex-

trens del carreró, havien desaparegut. La fresca del vespre s'havia transformat de sobte en un fred penetrant, que tallava. Estaven envoltats d'una foscor absoluta, impenetrable i muda, com si una mà gegantina hagués deixat caure un vel gruixut i glacial sobre tot el carreró perquè no veiessin res.

Durant un instant, en Harry va pensar que havia fet màgia sense voler, tot i haver-s'hi resistit amb totes les seves forces; però de seguida va caure en el fet que no tenia el poder d'apagar les estrelles. Va girar el cap a banda i banda per mirar si veia res, però la foscor li tapava els ulls com una bena impalpable.

De cop va sentir al costat la veu esporuguida d'en Dudley.

—¿Què fas? Para!

—No faig res! Calla i no et moguis!

—No veig res! M'he tornat cec!

—Et dic que callis!

En Harry va quedar immòbil, fent anar els ulls a dreta i esquerra. Feia tant fred que tremolava tot ell; tenia pell de gallina als braços i els pèls del clatell se li havien eriçat. Va obrir els ulls tant com va poder, mirant impotent tot al seu voltant, sense veure res.

No podia ser... No podia ser que allò passés a Little Whinging... Va dreçar les orelles... Era més fàcil que els sentís que no que els veiés...

—L'hi diré al papa! —va dir en Dudley, gemegós—. ¿On ets? ¿Què fas?

—¿Vols callar? —li va dir en Harry amb un xiuxiueig—. Deixa'm escoltar...

De cop va callar. Acabava de sentir el que tenia por de sentir.

Al carreró hi havia algú més a part d'ells, alguna cosa que emetia una respiració lenta, ronca, escanyada. En Harry, tremolant enmig d'aquell aire gèlid, va notar que l'envaïa la basarda.

—Ja n'hi ha prou! Para! Te l'estàs guanyant!

—Calla, Dudley...

«Pam!».

En Harry va rebre un cop de puny en una galta que el va fer saltar. Els ulls li feien pampallugues. Per segona vegada en una hora, a en Harry li va semblar que el cap se li havia partit en dos. Va caure amb un cop sec a terra, i la vareta se li va escapar de la mà.

—Ets un imbècil, Dudley! —va dir en Harry cridant, amb els ulls enllagrimats del mal que li havia fet el cop i palpant en la foscor de quatre grapes com un desesperat. Va sentir en Dudley que s'allunyava d'ell a les palpentes i que topava contra la tanca del carreró, entrebancant-se.

—Dudley, torna! Vas cap on no has d'anar!

Va sentir-se un xiscle esgarrifós i el trepig de passos d'en Dudley es va aturar. Al mateix temps, en Harry va notar darre-re seu una fredor esgarrifosa que només podia significar una cosa: eren més d'un.

—Dudley, no diguis res! Facis el que facis, no diguis res! La vareta! —va murmurar en Harry desesperat, mentre feia anar les mans per terra com si fossin aranyes—. ¿On ha anat a parar la vareta? Va... *Lumos!*

Va dir el sortilegi inconscientment, empès per l'ànsia de tenir llum per trobar-la; i, incrèdul i alleujat alhora, va veure brillar una llum a dos pams d'on tenia la mà dreta: la punta de la vareta s'havia encès. En Harry la va agafar d'una revolada, es va posar dret d'un bot i es va tombar.

Va fer-li un salt el cor.

Una figura alta i encaputxada se li acostava imperceptiblement sense tocar a terra, amb la túnica amagant-li els peus i la cara, xuclant la foscor de la nit.

En Harry es va tirar enrere atropelladament, i va aixecar la vareta.

—*Expecto patronum!*

Un fil platejat de vapor va sortir de la punta de la vareta i el demòntor va afluixar el pas, però el sortilegi no havia fet el seu efecte; entrebancant-se amb els peus, en Harry va continuar

reculant, destarotat per la por, mentre el demèntor se li tirava a sobre. «Concentra't...».

Dues mans grises, viscoses i plenes de crostes van sortir de dintre la túnica del demèntor fent acció d'agafar-lo. En Harry va sentir una mena de bronzit.

—*Expecto patronum!*

La veu li va sortir feble i apagada. Un altre fil de fum platejat, més tènue que el d'abans, va sortir de la vareta... Ja no en sabia; ja no sabia fer el sortilegi.

Va sentir una rialla dintre seu, una rialla estrident i aguda... Li va arribar la pudor de l'alè fred com la mort del demèntor, que li omplia els pulmons i l'ofegava. «Pensa en alguna cosa alegre...».

Però no trobava alegria dintre seu... Els dits glaçats del demèntor li començaven a envoltar el coll; aquella rialla aguda es feia cada vegada més forta; i al cap li va ressonar una veu: «Inclina't davant la mort, Harry... Fins i tot és possible que no sentis dolor... No ho sé... No he mort mai...».

No tornaria a veure mai més en Ron i l'Hermione...

Però les cares de tots dos se li van aparèixer de cop mentre buscava aire desesperadament.

—*Expecto patronum!*

Un gran cérvol de plata va prorrompre de la punta de la vareta d'en Harry, i amb les banyes va encertar el lloc on el demèntor hauria hagut de tenir el cor; el demèntor va fer-se enre-re, ingràvid com la foscor, i, en el moment que el cérvol tornava a envestir, el demèntor va fugir com una ratapinyada, derrotat.

—Segueix-me! —va cridar en Harry al cérvol. Va girar en rodó, i va arrencar a córrer carreró enllà amb la vareta aixecada—. Dudley! Dudley!

Encara no havia fet deu passes que els va trobar. En Dudley estava cargolat a terra, tapant-se la cara amb els braços, amb un altre demèntor ajupit al seu costat agafant-li els punys amb les seves mans viscoses i separant-los-hi de mica en mica, gairebé

amb delicadesa, mentre acostava el seu cap encaputxat a la cara d'en Dudley com si anés a fer-li un petó.

—Ataca'l! —va vociferar en Harry, i, amb un brunzit com un bramul, el cérvol de plata que en Harry havia conjurat va passar-li galopant pel costat. La cara sense ulls del demèntor era a un dit de la d'en Dudley quan la cornamenta de plata el va encertar; el demèntor va sortir disparat enlaire i, com el seu company, se'n va anar volant i va desaparèixer en la foscor; el cérvol se'n va anar trotant fins al capdavall del carreró, i es va esfilagarsar com un núvol de boirina platejada.

La lluna, les estrelles i els fanals van tornar a fer acte de presència. Un ventijol suau va travessar el carreró. Les capçades dels arbres remorejaven als jardins, i la remor habitual de cotxes de la placeta de les Magnòlies va tornar a deixar-se sentir. En Harry es va quedar quiet, amb tots els sentits a flor de pell, paint aquell brusc retorn a la normalitat. Al cap d'un moment es va adonar que tenia la samarreta enganxada al cos: estava amarat de suor.

No li entrava al cap el que acabava de passar. Els demèntors havien vingut a Little Whinging!

En Dudley continuava cargolat a terra, gemegant i tremolant. En Harry es va inclinar per veure si es trobava prou bé per aixecar-se, però darrere seu va sentir de cop un trepig fort de passos d'algú que s'acostava corrents. Va tornar a aixecar la vareta instintivament i va fer mitja volta per plantar cara a aquell nou desconegut.

La senyora Figg, aquella velleta fleuma que tenia de veïna, va arribar esbufegant. Anava escabellada, amb els cabells grisos que li sortien del ret, la seva bossa de macramé —on repicava algun objecte metàl·lic— penjant-li del puny i les seves sabatilles de feltre de quadres. En Harry va voler amagar la vareta de seguida, però...

—No la guardis, burro! —va exclamar ella amb un xiscle—. ¿I si n'hi ha més? El mataré, en Mundungus Fletcher!

